

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.761 van 5 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Op 17 april 2008 vraagt de verzoekende partij de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 28 april 2008 wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 juni 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 26 juni 2008 dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 26 september 2008 verwerpt Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep bij arrest nr. 16.514.

Op 13 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Op 01/10/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

(…)”

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op. Ze betoogt dat de verzoekende partij een uitvoeringsmaatregel aanvecht waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op haar verblijfstoestand. De verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring daar enerzijds de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft en anderzijds het bestuur een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven gezien de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij.

In haar repliekmemoorie stelt de verzoekende partij dat zij het gevaar loopt naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van die maatregel. Zij is van oordeel dat zij wel belang heeft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Zoals de verzoekende partij zelf aanhaalt in haar verzoekschrift heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 september 2008 de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 juni 2008 houdende de weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de verzoekende partij bevestigd. Dit blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit op 13 oktober 2008 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal heeft bevestigd en dat de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft vermits zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. De verzoekende partij betwist dit laatste overigens niet.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, daar zij niet als vluchteling is erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

Voor zover de verzoekende partij de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en de desbetreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat uit de

stukken van het administratief dossier niet blijkt als zou een dergelijke aanvraag door haar zijn ingediend.

Hoe dan ook, voor zover de verzoekende partij de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven, nu zij, naar eigen zeggen, een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en de desbetreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715, RvS 22 juli 2002, nr. 109.500, RvS 6 februari 2004, nr. 127.903, RvS 3 juni 2004, nr. 132.035, RvS 3 juni 2004, nr. 132.036, RvS 7 januari 2005, nr. 138.946, RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500, RvS 3 juni 2004, nr. 132.035, RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het argument van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de minister.

Waar de verzoekende partij van mening is dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend nu zij in het bezit is van een UNMIK-paspoort, kan zij niet gevolgd worden. Immers stelt de bestreden beslissing dat *'hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum'*. Gezien de bestreden beslissing in zijn geheel dient gelezen te worden, wordt aan de verzoekende partij aldus een bevel betekend daar zij niet in het bezit is van een 'geldig paspoort met geldig visum'. Aldus, onafhankelijk van de vraag naar de geldigheid van een UNMIK-paspoort, diende de verzoekende partij over een geldig paspoort MET geldig visum te beschikken. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt als zou de verzoekende partij in het bezit zijn van een geldig paspoort MET geldig visum. Dit wordt door de verzoekende partij ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift, noch ter gelegenheid van haar repliekmemoorie betwist. Het argument van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de minister.

Waar de verzoekende partij in haar repliekmemoorie van mening is wel degelijk belang te hebben bij de vordering, daar zij gevaar loopt naar de grens te worden geleid en te worden opgesloten te dien einde, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins aantoont hoe bovenstaande argumentatie afbreuk kan doen aan de gebonden bevoegdheid van de minister. Hoe dan ook, zoals reeds gesteld, kan een vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen nut opleveren, nu de gemachtigde van de minister niet anders

vermag dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, daar zij niet als vluchteling is erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Er dient daarom vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

De verwerende partij werpt aldus terecht op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.